

INTERVIEW MIKÉ THOMSEN

“ Vi er blevet lagt i seng af danskerne

I aften har Global Stories premiere på forestillingen 'Ni hao Nuuk', der handler om Grønlands fremtid og har Miké Thomsen i en af de bærende roller. Som del af det første kuld skuespillere fra teaterskolen i Nuuk repræsenterer han den grønlandske ungdom. En ungdom, som efter mange år i dvale så småt er begyndt at vågne op til ønsket om større selvstændighed og nye alliancer.

Miké Thomsen var bare 12 år, da han første gang stod med en salonriffel i hånden og pløkkede en sæl fra en skvulpende båd, for »sådan gør man bare i Grønland«.

Han var 15, da han tjente sine lomme penge ved at synge og spille for stamgæsterne på de lokale værtshuse til klokken 3 om natten i fødebyen Ilulissat, og han var knap fyldt 21, da han blev opdaget som forsanger i et Deep Purple-coverband på rockfestivalen Nipiaa i Aasiaat. Fra sidelinjen havde en mand fra Kulturhuset i Ilulissat med en fortid på de skrå brædder bemærket Mikés dramatiske sceneoptræden, og han tilbød ham straks rollen som skrædder i kulturhusets jubelumsopsætning af H.C. Andersens 'Kejserens nye klæder'.

Med det ene ben solidt plantet i musikkens verden placerede Miké Thomsen det andet i teatrets, og han var »vild med det«. Men det var først et par år senere, da Miké Thomsen landede hovedrollen i et gammelt grønlandsk sagn – om drengen, der bragte festens gave til folket – at det for alvor slog ham: Det er det her, jeg vil.

I dag, 8 år efter, er 30-årige Miké Thomsen en af de første fire færdiguddannede skuespillere fra Grønlands nyoprettede teaterskole på Nationalteatret i Nuuk. Og fra i aften spiller han en ung grønlænder, som repræsenterer Grønlands fremtid, i Sort-Hvid og Global Stories' dansk-grønlandske teaterproduktion 'Ni Hao Nuuk'. Forestillingen, der spiller i Maskinhallen i Øster Farimagsgade 2 D, forsøger at besvare spørgsmål som: Er grønlænderne i færd med at vinke farvel til Danmark og

indgå nye arktiske alliancer? Og hvad bliver Grønlands levebrød, hvis mine-drømmene brister og de kinesiske penge ikke dukker op?

Jeg møder Miké Thomsen et par uger før premieren i Maskinhallen i Botanisk Have i København, hvor scenografien til den alternative teaterforestilling er ved at tage form. To aflange ekspeditionstelte er slået op. Der bankes og bores blandt sten og sælskind. I et hjørne ligger et kort over Grønland skåret ud i træ. Det mindste telt udgør Miké Thomsens teaterscene. Her skal han fortælle om Grønlands minedrift, dels ved hjælp af sit eget biografiske materiale som aktivist imod uran-udvinding, dels gennem gamle protest-sange spillet på guitaren. Det hele kommer til at foregå næsten på skødet af publikum.

»Det bliver meget intimt, men det bliver godt. Min stemme er trænet til at spille på store scener, så jeg skal lige indrette mig efter det«, siger han.

Han sidder tilbagelænet i stolen, når hans energi da ikke tvinger ham helt frem i sædet. Han maler og aer bordpladen med sine håndflader og fisker ord og udtryk op derfra. Hans danske flyder frit. Kun få gange må han lede efter gløserne i sit grønlandske modersmål. Accenten klinger i glimt en smule amerikansk og andre gange næsten jysk. Hans skulderlange manke er halvt gemt under en grøn hue, som matcher hans ternede skjorte. Et lille overskæg strækkes ud i latter fra et kridhvidt smil. Blikket skifter fra selvsikkert køligt til brandvarmt på et splitsekund.

Barndom ved Isfjorden

Vi er født præcis samme dag og år, finder vi ud af. På trods af rigsfællesskabet dog til to vidt forskellige liv. Jeg i Gentof-

te i Danmark, han i Ilulissat i Grønland. Begge er vi opvokset med havet på den anden side af hoveddøren, men hvor jeg i min barndom mest lurede på Øresunds hvide skum fra en radiatorvarm vindueskarm med en ostehaps i kæften, sejlede en ganske lille Miké rundt med sin far på Grønlands barske bølger og hev både læssevis af fisk og, nå ja, sæler op af fjordene.

Hjemstavnens Ilulissat betyder isbjerge, forklarer han, og det er Grønlands tredjestørste by med omkring 6.000 indbyggere. Der er mange turister og hundeslæder, og i vinterhalvåret er der evig nat og om sommeren evig dag. Byen ligger ved Isfjorden, i læ af Diskobugten, og Miké Thomsen husker barndommens gade som et sted med meget solskin og »et godt sted at leve«.

»Jeg takker altid et eller andet for, at

Tre unge grønlandere, du skal følge lige nu

Nive Nielsen: Nationalt og internationalt anerkendt indiemusiker. Ud gav sit debutalbum 'Nive Sings' i 2009 og spillede på Pavilion Junior på Roskilde Festival i 2011. Hun modtog Kronprinsparrets Stjernedryspris i 2012.

Niviaq Korneliussen: Ung forfatter, som debuterede sidste år med romanen 'Homo Sapienne', der fik fem hjerter i Politiken, som også nominerede den til Politikens Litteraturpris. Hun er også nomineret til Nordisk Råds Litteraturpris, som uddeles i oktober.

Inuk Silis Høegh: Kunstner og dokumentarist. Har en master i film- og tv-produktion fra universitetet i Bristol i 1997 og blev uddannet fra Det Danske Kunstakademi i 2010. Modtog i 2004 Niels Wessel Bagges legat. Han arbejder primært med video- og installationskunst, og hans værker har været udstillet i flere lande, bl.a. Frankrig, Letland og Tyskland. Havde sidste år premiere på dokumentaren 'Sumé: Sound of a Revolution' om det grønlandske rockband Sumé.

Alt skal igennem Danmark. Det er så besværligt, og det giver ingen mening

jeg er blevet født der. Det er et lille sted, men der sker stadig noget, og man skal ikke gå langt for at komme ud i naturen«, siger han.

»Jeg har tit gået ved Isfjorden, hvor de kæmpestore isbjerge bliver produceret. Som barn tog jeg til et sted uden for byen, hvor jeg kunne fange ørreder i en sø. Det var en kæmpe legeplads, for der er ikke meget trafik, og der var fjelde, hvor man kunne klatre«.

Hjemmet bestod af Mikés mor, som arbejdede på socialkontoret, Mikés far, som blandt andet arbejdede som havneforvalter, og så hans 9 år ældre bror, som i dag er trommeslager og postchef. Musik har altid været »en kæmpe del« af Miké Thomsens barndom. Han fik sin første guitar som 7-årig, og der gik ikke længe, før den lille dreng lærte at spille:

»Jeg spillede meget grønlandsk, men vi havde nogle musikvideoer, og især AC/DC's 'Fly on the wall' så jeg meget som barn, klædte mig ud som Angus Young og tog en plastikguitar og skrællede helt vildt. Jeg var også virkelig fascineret af Axl Rose fra Guns N' Roses«.

Som 13-årig fandt han sammen med »en virkelig god trommeslager« og en skolekammerat, der spillede bas. Sammen lavede de en trio. De hed ikke noget, de spillede bare.

»Der var nogle gange, hvor vi kunne snige os ind i Kulturhallen, når der var koncerter, og spørge, om vi ikke måtte spille i pauserne. Det var der, folk begyndte at lægge mærke til os«.

Senere fulgte de omtalte gigs på lokale værtshuse og sidenhen et års efter-skoleophold i Nørre Snede. Det var første gang, Miké Thomsen var på egen hånd, og første gang han for alvor sov side om side med dansken.

»Jeg skulle virkelig vænne mig til, at tiden er meget vigtig her. I Grønland er tingene mere loose. Her skal man planlægge en uge eller uger forud«, siger han og graver mere frem fra tiden i det midtjyske:

»Jeg kan huske første gang, jeg åbnede døren til spisesalen. Det lød, ligesom når fiskerne tager indvoldene ud af fiskene og smider dem i havet og mågerne skrigger oppe i himlen. Det var en helt vild oplevelse, at folk var så højlydte. I Grønland taler vi meget stille«.

Ungdommen er vågnet op

Tilbage i Grønlands trygge favn og med studenterhuen i hånden kickstartede Miké Thomsens teaterkarriere i 2005 med roller i utallige produktioner i Kul-

MALENE TABART

VIND I SEJLENE. Miké Thomsen var en af de første fem skuespillere, som blev uddannet fra den nye teaterskole i Nuuk i sommer. Nu spiller han teater i Danmark, og til august går turen til Tysklands ældste by, Trier, hvor han har fået et halvt års engagement på det lokale teater. Han har også netop udgivet sin første egenproducerede plade med rockbandet Kimia. Foto: Lasse Kofod ▶

INTERVIEW MIKÉ THOMSEN

turhuset i Ilulissat, senere på Silamiut og på Nationalteatret i Nuuk, inden han blev opfordret til at søge op på Grønlands nyoprettede teaterskole på National Teatret i Nuuk. Han blev optaget på den 2-årige uddannelse som en af de allerførste elever, og i sommer blev han færdiguddannet skuespiller.

I januar forinden var instruktør Ditte Maria Bjerg i Nuuk for at lede efter medvirkende til sit spirende teaterprojekt 'Ni hao Nuuk'. Hun er kunstnerisk leder for teatergruppen Global Stories, der udforsker aktuelle sociale og politiske dilemmaer via researchbaseret scenekunst, og på sin jagt fandt hun frem til Miké Thomsen, som gerne ville opleve noget andet end National Teatret. Samtidig tiltalte det ham, at forestillingen er en ekspedition til Grønlands fremtid. En fremtid, som i hans optik ser lysere ud takket være et mentalt skifte hos den yngre generation.

»Min generation er begyndt at tænke mere på selvstændighed. Ansvarsfølelsen har aldrig været særlig stor, fordi vi

OPPE I NORD. Miké Thomsen under loftet i Maskinhallen, hvor forestillingen 'Ni hao Nuuk' spiller fra i dag. Stykket, der er et samarbejde mellem Global Stories og Sort-Hvid, handler om de udfordringer, Miké Thomsens hjemland Grønland står over for lige nu. Foto: Lasse Kofod

er et kæmpe land med 57.000 indbyggere, som har fået smidt alt i hovedet fra et meget lille land med 5 millioner mennesker«, siger han og tilføjer, at den grønlandske ungdom først og fremmest er begyndt at vende blikket mod sig selv og en smule mod Østen.

»Alt er flyttet dertil, og alt bliver produceret der. Det er vigtigt, at vi ikke glemmer de ting, vi har med Danmark, men man burde også plukke lidt mere fra steder, hvor der er flere ligheder. For eksempel Norges infrastruktur og byggestil. Der er et kæmpe problem med skimmelsvamp i Grønland, fordi man bygger huse som i Danmark, som ikke egner sig til klimaet«.

Miké Thomsen oplever stadig hjørner af Grønland, hvor »man er bagud«, og hvor danskerne opfattes som *the big deals*, fortæller han:

»Vi er for passive, men vi er jo også blevet lagt i seng af danskerne. Vi kunne sikkert godt finde på nogle ting og organisere vores fiskeindustri og eksport lidt bedre og åbne Grønland op for

nye muligheder for at handle andre steder«, siger han og tilføjer:

»Alt skal igennem Danmark. Det er så besværligt, og det giver ingen mening. Vi skal til at tage ansvar, og jeg tror, de unge bliver mere og mere opmærksomme på det«.

No one lives there

I dag bor Miké Thomsen med sin bror i Nuuk, og han ser sig selv som en helt almindelig ung, der en sjælden gang går i byen, men ellers mest fester derhjemme, når han da ikke slapper af med Netflix, skovler sne, spiller guitar, løber ture eller dyrker sport. Og så drømmer han om at gøre det godt. Ganske enkelt.

»Jeg glæder mig til at prøve noget nyt her i Danmark, og til jeg skal til Tyskland og spille teater og rejse rundt med min nye plade. Jeg lever lidt det, som jeg har drømt om. Men jeg skal lige vænne mig til ikke at have fast grund under fødderne. Jeg har en kæreste i Grønland, og lige nu er jeg ikke så meget hjemme«, siger han med blikket i

bordet, før han hæver det:

»Det er kærlighed. Nogle gange kan det bare være så svært. Men man kan jo ikke leve i solskin konstant, der bliver nødt til også at være noget regn, for at solskinnet bliver interessant igen. Men jeg vil gerne ofre det for at lave det her og skabe opmærksomhed omkring mit land, for jeg elsker det virkelig«.

Han beskriver Grønland som fredeligt og smukt med sæler, hvaler og »den bedste fisk i verden«. Og så er det et sted med åbne døre:

»Amerika er ikke landet for *opportunities*, for når man lander der, er man *nobody*. Man skal virkelig gøre meget. I Grønland er det ikke så svært at få succes«.

Kærligheden til hjemstavnens betyder, at Miké Thomsen ikke tøver med at bruge sit eget ansigt for at »gøre verden lidt klogere« på Grønland:

»Folk ved ikke, hvor det ligger. Når man fortæller, at det ligger ved Nordpolen lige ved siden af Canada, er reaktionen: No one lives there«.

Foto: Lasse Kofod

Miké Thomsen

Født 3. oktober 1984 i Ilulissat. **Fik sin første guitar** som 7-årig og har sunget og spillet i band, siden han var 13 år gammel.

Som skuespiller har han medvirket i utallige teaterforestillinger i Kulturhuset i Ilulissat siden 2005. Blev som én af de allerførste færdiguddannede skuespiller fra elevskolen på Grønlands National Teater i Nuuk i 2014.

Er fra i dag aktuel i den dansk/grønlandske teaterproduktion 'Ni Hao Nuuk', som er et samarbejde mellem Teater Sort/Hvid og Silamiut – Grønlands National Teater. Skal efterfølgende tilbage til Grønland og turnere med Dario Fo- monologen 'Tigeri', hvorefter endnu en grønlandsk produktion venter i Danmark.

Fra august har han fået et halvt års engagement som skuespiller på Theater Trier i Tyskland.

Er netop udkommet med sin første egenproducerede plade 'Rock N' Heavy' med bandet Kimia, og udgiver snart en ny.

I byen i Nuuk

Miké Thomsen guider til en typisk bytur i sin hjemby.

»Man går i byen fra cirka klokken 24-02 stykker. Alt lukker klokken 3, og så tager man nogle gange hjem og holder efterfest. Det er åndssvagt, men folk tager ikke ud før. Man sidder derhjemme og hygger inden«, fortæller Miké Thomsen.

»Der er et diskotek for de helt unge, som hedder Manhattan, som spiller sådan noget umchi umchi-musik. Så er der en bar, hvor jeg tit spiller, som er blevet meget populær nu. Den hedder Takuss. Det betyder 'vi ses', og den er ret lille, så der er meget proppet. Så er der en fancy café, som hedder Skyline, hvor man kan sidde og nyde en drink, men de fleste tager på Daddys, som er en slags bodega med billard.

»Man kan også tage i biografen, se teater eller høre koncerter. Min favoritrestaurant er Nipisa. Det er lokale råvarer, virkelig veltilberedt, og man ved, hvad man får«.

Når 'Ni hao Nuuk' lukker ned til marts, skal Miké Thomsen hjem til Grønland og turnere igen. Men kun for en stund. Både Danmark og Tyskland kalder på den anden side af turneen, og Miké Thomsen oplever en stor global interesse for sit »eksotiske« ydre. Alligevel er han ikke bange for kun at blive kastet som 'grønlænderen på torvet'.

»Jeg har nogle asiatiske træk, så måske kan jeg også spille en asiat et sted. Jeg var engang på ferie i Egypten, hvor nogen troede, jeg var en spansk fodboldspiller, og jeg ser mennesker i både USA, Canada og Norge, som ligner mig. Verden bliver mindre og mindre. Men det er da et godt sted at starte, at folk synes, man er eksotisk. Hvorfor ikke«, spørger han ud i luften.

»Jeg er grønslænder, og jeg er stolt af det«.

ibyen@pol.dk

Ni hao Nuuk. 27. feb.-14. mar.
Maskinhallen, Botanisk Have, Kbh. K.

www.sort-hvid.dk

THE CASTING OF THE MAGIC BULLETS

**GUF FOR ØREGANGEN, KRÆS FOR ØJET,
EN TEATEROPLEVELSE AF DE SJÆLDNE**

JYLLANDS-POSTEN

**BLOMSTRENDE,
EVENTYRLIGT TEATER**
GREGERS.DH.DK

**TILBAGE I TRIUMF,
FORRYGENDE SKÆV**
CPH CULTURE

**LEGENDE, HUMORISTISK OG
GENNEMMUSIKALSK
– ET LEVENDE MALERI**
POLITIKEN

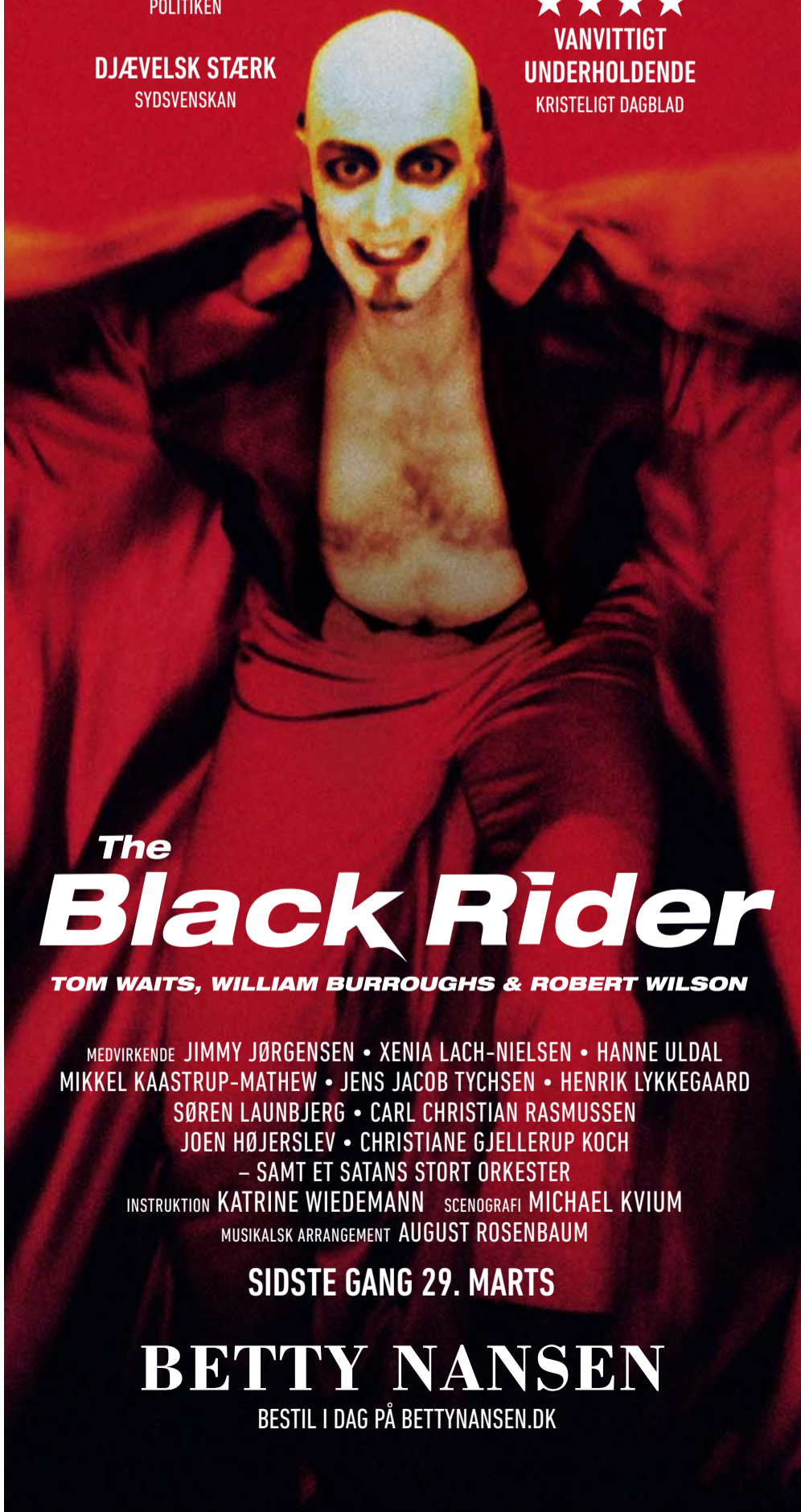

EN VISUEL OG MUSIKALSK FEST
BERLINGSKE

**VANVITTIGT
UNDERHOLDENDE**
KRISTELIGT DAGBLAD

DJÆVELSK STÆRK
SYDSVENSKAN

The **Black Rider**

TOM WAITS, WILLIAM BURROUGHS & ROBERT WILSON

MEDVIRKENDE JIMMY JØRGENSEN • XENIA LACH-NIELSEN • HANNE ULDAL
MIKKEL KAASTRUP-MATHEW • JENS JACOB TYCHSEN • HENRIK LYKKEGAARD
SØREN LAUNBJERG • CARL CHRISTIAN RASMUSSEN
JOEN HØJERSLEV • CHRISTIANE GJELLERUP KOCH
– SAMT ET SATANS STORT ORKESTER

INSTRUKTION KATRINE WIEDEMANN SCENOGRAFI MICHAEL KVIUM
MUSIKALSK ARRANGEMENT AUGUST ROSENBAUM

SIDSTE GANG 29. MARTS

BETTY NANSEN

BESTIL I DAG PÅ BETTYNANSEN.DK